

Av president Thomas S. Monson

Vær frimodig og sterk

La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper.

Mine kjære brødre, det er godt å være sammen med dere igjen. Jeg ber om himmelens hjelp når jeg benytter anledningen til å tale til dere.

Utenfor dette Konferansesenteret er flere tusen andre forsamlet i møtehus og andre lokaler over store deler av verden. En felles tråd binder oss alle sammen, for vi har blitt betrodd å bære Guds prestedømme.

Vi er her på jorden i en bemerkelsesverdig periode i dens historie. Våre muligheter er nesten ubegrenset, og likevel står vi også overfor en rekke utfordringer, noen av dem unike for vår tid.

Vi lever i en verden hvor moralverdier i stor grad har blitt skjøvet til side, hvor synd skamløst stilles til skue og hvor vi omgis av fristelser til å forlate den snevre og smale sti. Vi står overfor vedvarende press og lumsk

innflytelser som river ned det som er anstendig og forsøker å erstatte det med et verdslig samfunns grunne filosofier og handlemåter.

På grunn av disse og andre utfordringer, må vi stadig ta beslutninger som kan avgjøre vår skjebne. For å kunne ta de riktige beslutningene, kreves mot – mot til å si nei når vi bør, mot til å si ja når det er hensiktsmessig, mot til å gjøre det rette fordi det er rett.

Ettersom trenden i samfunnet i dag beveger seg raskt bort fra de moralverdier og prinsipper som Herren har gitt oss, vil vi nesten med sikkerhet bli nødt til å forsvare det vi tror på. Har vi motet som skal til?

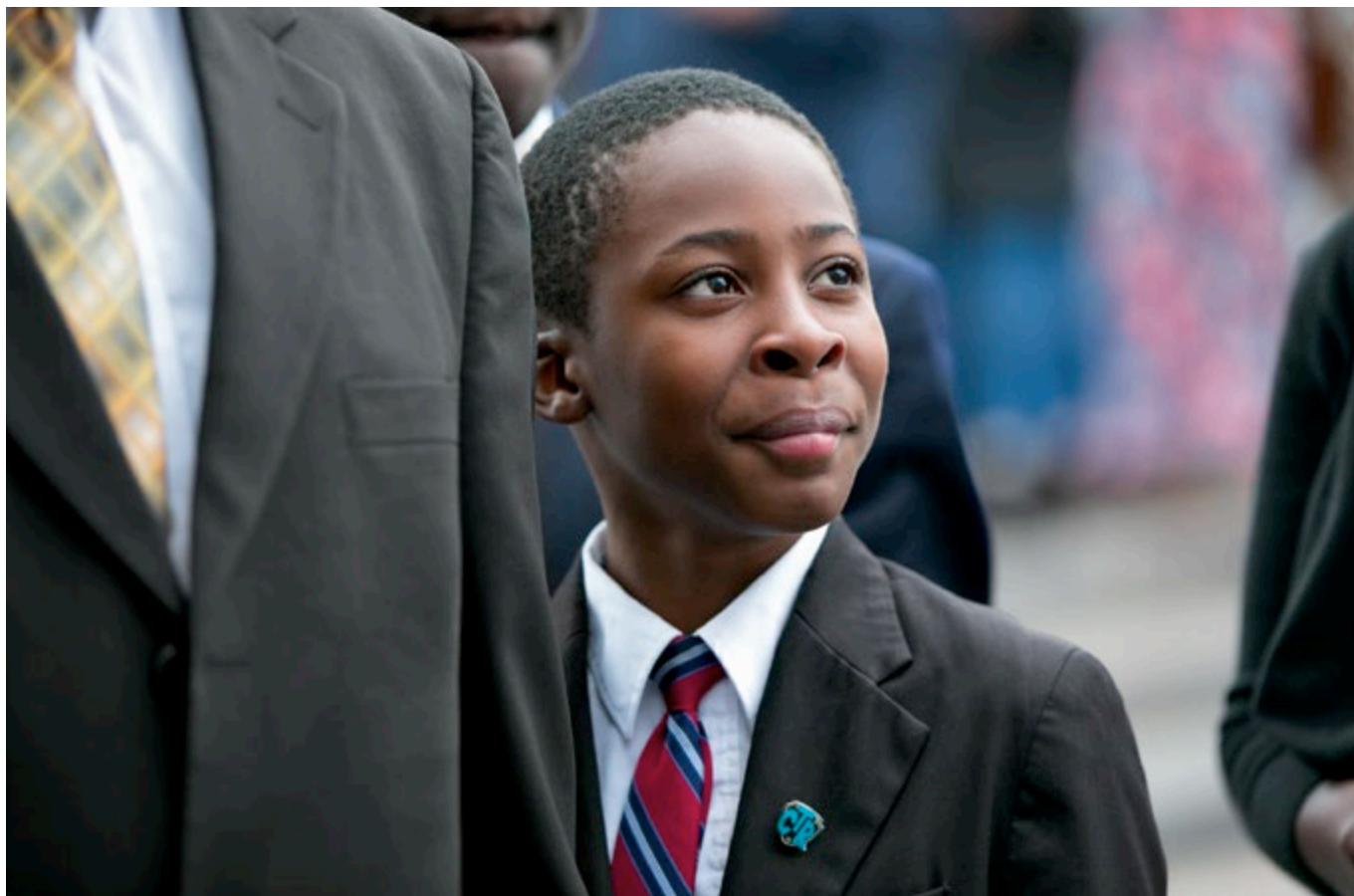
President J. Reuben Clark jr., som i mange år var medlem av Det første presidentskap, sa: “Vi er ikke ukjent med tilfeller hvor mennesker som antas å ha tro... har følt at de må modifisere eller bortforklare sin tro eller nedbryte den ved å utvanne den, eller til og med late som de forneker den fordi de kan bli latterliggjort av ikke-troende kolleger hvis de erklærer sin tro. Disse er hyklere.”¹ Ingen av oss ønsker en slik merkelapp, men er vi likevel tilbakeholdne med å erklære vår tro i noen tilfeller?

Vi kan hjelpe oss selv i vårt ønske om å gjøre det rette hvis vi oppsøker steder og deltar i aktiviteter hvor våre tanker blir påvirket til det bedre, og hvor Herrens ånd vil trives.

Jeg husker at jeg for en tid siden leste det rådet en far ga sin sønn da han reiste bort for å studere: “Hvis du noen gang befinner deg på et sted hvor du ikke burde være, så kom deg ut!” Jeg vil gi hver av dere samme råd: “Hvis du noen gang befinner deg på et sted hvor du ikke burde være, så kom deg ut!”

Vi har et konstant behov for mot. Hver dag trenger vi mot – ikke bare for de skjellsettende begivenhetene,

men oftere når vi tar beslutninger eller reagerer på omstendighetene rundt oss. Den skotske poeten og romanforfatteren Robert Louis Stevenson sa: "Hverdagslig mot har få vitner. Men ditt er ikke mindre gjevt om ingen trommer slår for deg og ingen folkemengder roper navnet ditt."²

Mot antar mange former. Den kristne forfatteren Charles Swindoll skrev: "Mot er ikke begrenset til slagmarken... eller til tappert å pågripe en tyv i huset. De virkelige prøvene på mot er mye mer stillferdige. Det er indre prøver, som å være trofast når ingen ser deg... som å stå alene når du blir misforstått."³ Jeg vil legge til at dette indre motet også omfatter å gjøre det rette selv om vi er redde, å forsvare vår tro med fare for å bli latterliggjort, og å bevare denne troen selv om vi trues med tap av venner eller sosial status. Den som står standhaftig for det som er rett, må til tider risikere å bli mislikt og være upopulær.

Da jeg tjenestegjorde i Sjøforsvaret under 2. verdenskrig, hørte jeg om

tapre handlinger, tilfeller av dristighet og eksempler på mot. Noe jeg aldri vil glemme, er det stillferdige motet til en 18 år gammel sjømann av en annen tro, som ikke var for stolt til å be. Av de 250 mennene i kompaniet, var han den eneste som hver kveld knelte ned ved siden av køyen sin, noen ganger midt i mobbernes hån og de vantros morsomheter. Med bøyd hode ba han til Gud. Han vaklet aldri. Han nølte aldri. Han hadde mot.

For ikke lenge siden hørte jeg et eksempel på en som virkelig syntes å mangle dette indre motet. En venn fortalte om et åndelig og trosfremmende nadverdsmøte hun og hennes mann hadde vært på i menigheten. En ung mann som hadde en prests embede i Det aronske prestedømme, gjorde hele menigheten rørt da han talte om evangeliets sannheter og om gleden ved å holde budene. Han bar et glødende, gripende vitnesbyrd der han sto på talerstolen, ren og velstelt i hvit skjorte og slips.

Senere samme dag, da denne kvinnen og mannen hennes kjørte ut av nabolaget sitt, så de den samme unge mannen som hadde inspirert dem slik bare noen timer tidligere. Nå gjorde han imidlertid et helt annet inntrykk, der han gikk langs fortauet kledd i sjuskete klær – og røykte en sigarett. Min venn og mannen hennes ble ikke bare veldig skuffet og lei seg, men de ble også forvirret over hvordan han så overbevisende kunne synes å være én person på nadverdsmøtet og deretter så raskt synes å være en helt annen.

Brødre, er dere den samme uansett hvor dere er og hva enn dere gjør – den som vår himmelske Fader ønsker at dere skal være og den som dere vet dere burde være?

I et intervju som ble publisert i et nasjonalt tidsskrift, ble den kjente amerikanske NCAA-basketballspilleren Jabari Parker, som er medlem av Kirken, bedt om å gi det beste rådet som han hadde fått av sin far. Jabari svarte: "[Far] sa: Bare være den samme

i mørket som du er i lyset.”⁴ Et viktig råd til oss alle, brødre.

Våre skrifter er fulle av eksempler på den slags mot som kreves av hver enkelt av oss i dag. Profeten Daniel viste suverent mot ved å stå for det han visste var rett og ved å våge å be, selv om han ble truet med døden hvis han gjorde det.⁵

Mot kjennetegnet Abinadis liv, som vist ved hans villighet til å ofre sitt liv fremfor å fornekte sannheten.⁶

Hvem blir ikke inspirert av Helamans 2000 unge sønner, som forfektet og viste behovet for mot til å følge sine foreldres læresetninger, og til å være kyske og rene?⁷

Kanskje alle disse beretningene i Skriftene overgås av Moronis eksempel, som hadde mot til å holde ut i rettferdighet til enden.⁸

Gjennom hele sitt liv ga profeten Joseph Smith utallige eksempler på mot. Et av de mest dramatiske fant sted da han og andre brødre var lenket sammen – forestill dere å være lenket sammen – og innesperret i en uferdig hytte ved siden av tinghuset i Richmond i Missouri. Parley P. Pratt, som var blant dem som ble holdt fanget, skrev om en spesiell kveld: “Vi hadde ligget og forsøkt å sove til over midnatt, og våre ører og hjerter hadde verket mens vi i timevis hadde lyttet

til vaktens uanstendige vitser, fæle eder, fryktelige gudsbespottelser og skitne språk.”

Eldste Pratt fortsatte:

“Jeg hadde lyttet til jeg ble så kvalm, sjokkert, forferdet og så fylt med rettmessig indignasjon at jeg hadde vanskelig for å avholde meg fra å reise meg og irettesette vaktene. Jeg hadde imidlertid ikke sagt noe til Joseph eller noen av de andre, selv om jeg lå ved siden av ham og visste at han var våken. Med ett reiste han seg og talte med tordenrøst, som en brølende løve, og uttalte, så vidt jeg kan huske, følgende ord:

“STILLE ... I Jesu Kristi navn irettesetter jeg dere og befaler dere å være stille. Jeg vil ikke leve et eneste minutt til og høre et slikt språk. Slutt å snakke slik, ellers skal dere eller jeg dø I DETTE ØYEBLIKK!”

Joseph “sto oppreist i fryktinggytende majestet”, som beskrevet av eldste Pratt. Han var fastlenket og ubevæpnet, og likevel var han rolig og verdig. Han så ned på de engstelige vaktene som krøp sammen i et hjørne eller bøyde seg for hans føtter. Disse tilsynelatende uforbederlige mennene ba om tilgivelse og forholdt seg stille.⁹

Ikke alle tapre handlinger gir like spektakulære eller umiddelbare resultater, men alle gir fred i sinnet og visshet om at rett og sannhet har blitt forsvart.

Det er umulig å stå oppreist når man planter sine røtter i den ustøe sanden av populære meninger og anerkjennelse. Vi trenger motet til en Daniel, en Abinadi, en Moroni eller en Joseph Smith for å kunne være urokkelige og holde fast ved det vi vet er rett. De hadde mot til å gjøre ikke det som var lett, men det som var rett.

Vi vil alle oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og

mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse. Mot blir en levende og tiltrekende dyd når det ses ikke bare som villighet til å dø tappert, men også en beslutning om å leve anstendig. Når vi beveger oss fremover og prøver å leve slik vi skulle, vil vi utvilsomt få hjelp fra Herren og kunne finne trøst i hans ord. Jeg elsker hans løfte som er nedtegnet i Josvas bok:

“Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg...

Vær frimodig og sterk! Frykt ikke, og vær ikke redd! For Herren din Gud er med deg i alt det du tar deg fore.”¹⁰

Mine kjære brødre, med motet av våre overbevisninger kan vi erklære som apostelen Paulus: “Jeg skammer meg ikke ved evangeliet.”¹¹ Og måtte vi så, med det samme mot, følge Paulus råd: “Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i ånd, i tro, i renhet.”¹²

Katastrofale konflikter kommer og går, men striden om menneskenes

sjeler fortsetter med uforminsket styrke. Herrens ord kommer som en fanfare til dere, til meg og til prestedømsbærere overallt: “Derfor, la enhver lære sin plikt og med all flid virke i det embede han er kalt til.”¹³ Da vil vi være, som apostelen Peter erklærte, “et kongelig presteskap”,¹⁴ ett i hensikt og begavet med kraft fra det høye.¹⁵

Måtte hver og en dra herfra i kveld med beslutsomhet og mot til å si som oldtidens Job: “Så lenge som mitt livspust er i meg... lar jeg ikke min rettskaffenhet bli tatt fra meg.”¹⁶ Jeg ber ydmykt om at det må være slik, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. J. Reuben Clark jr., *Kirkens fastlagte kurs for utdannelse*, rev. utg. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, i Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, i Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, in “10 Questions,” *Time*, 17. mars 2014, 76.
5. Se Daniel 6.
6. Se Mosiah 11:20; 17:20.
7. Se Alma 53:20–21; 56.
8. Se Moroni 1–10.
9. Se *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), 210–11.
10. Josva 1:5, 9.
11. Romerne 1:16.
12. 1 Timoteus 4:12.
13. Lære og pakter 107:99.
14. 1 Peter 2:9.
15. Se Lære og pakter 105:11.
16. Job 27:3, 5.

